

Má demokracie ještě nějakou šanci?

Miroslav Červenka vysvětluje změnu svého pohledu na naši demokracii

Až dodnes jsem byl přesvědčeným zastáncem demokracie. Události poslední doby v naší vlasti (také cítíte jistou rozpolcenost při užívání tohoto pojmu, protože je v současnosti u nás mnohými vnímán pejorativně a jeho užitím si autor koleduje o vizitku zpátečníka?) mne však donutily se hlouběji než dříve, což samozřejmě nemusí znamenat, že dostatečně důkladně, zamyslet nad svým dosavadním přesvědčením. A hned na začátku musím říci, že jsem dospěl k názoru, že je-li toto, v čem dnes v České republice žijeme, demokracie, nemožno být již nadále s čistým svědomím jejím vášnivým stoupencem. Ale popořádku.

Dávným prvotním impulsem vnášejícím semínko pochyb do mého do té doby uceleného demokratického přesvědčení bylo Sarajevo a události s ním spojené. Přeci jenom těch otevřených lží a polopravd bylo i na tak naivního servilního občana režimu, jako jsem byl tehdy já (obdivovatel Havla a volič ODA) příliš. Když jsem pak o něco později koupil k osmnáctým narozeninám synovi počítač a následně jej připojil k internetu, narážel jsem zde na různých diskusních fórech a posléze i politicky orientovaných webových stránkách postupně na názory, komentáře a úvahy, které nebyly v souladu s tím, čemu jsem až do té doby věřil. Ba právě naopak, příliš mnoho článků narušovalo onu do té doby pevnou konstrukci mého názorového kolísání pak byla krize v ČT. Tehdy jsem si poprvé uvědomil, že to, co jsem si do té doby nechtěl připustit, je nejspíše děsivá skutečnost, a to fakt, že téměř veškerý veřejný politický život je do značné míry manipulován pouze úzkou skupinkou se svrženým komunistickým systémem spojených (rodinnými vazbami a ideově) „hybatelů“ a že jejich prvořadým nástrojem v tomto konání jsou etablovaná masmédiá. S hrůzou jsem pozoroval, že i „demokraticky“ zvolené politické strany jsou ve střetu s touto nikým nevolenou, přesto však dominující mocí téměř bez šance. Stále jsem však žil v iluzi, že lze daný stav prostřednictvím demokratických prostředků napravit. Postupem času však mě iluze den co den, týden co týden a měsíc po měsíci opakovaně narážely na hradbu lží, podvodů a zákeřnosti, až jsem nabyl přesvědčení, že současný společenský systém je prohlubován a možností demokracie jej od základu změnit jsou takřka nulové. Situace se mi jeví o to horší, že tento zhovadilý systém má plnou podporu elit vládnoucích v Evropské unii, které v drtivé většině nejsou o nic lepší než ty nejhorší politické kreatury našeho veřejného života. Právě proto mezi ně i na naše poměry tak evidentně neschopní a zprofanovaní politici jako V. Špidla nebo I. Pilip dobře zapadají.

Aby mě někdo neobvinil, že píši příliš v obecné rovině a neuvádím konkrétní příklady, tak tedy jeden názorný příklad z našeho „Matrixu“ – v Praze se letos sešli na ideové konferenci představitelé komunistických stran celého světa, aby rokovali, kterak zakroutit kapitalistům krky. Přijeli i přední činitelé současných nejzločinnějších režimů na světě (jako třeba soudruzi z KLDR, jejichž „mírové úsilí“ nejen dovedlo vlastní zemi na pokraj smrti hladem, ale ohrožuje i existenci života na zeměkouli jako celku). Kdo by čekal razantní zásah státní moci proti tomuto jednání, hluboce by se mylil. Konfrontujte prosím postup policie v tomto případě s postupem bezpečnostních složek vůči koncertům holých lebek a zkuste si položit otázku: „Kdo je větším nebezpečím pro naši demokracii a svobodu? Těch pár bytů i hajlujících pomatenců, nebo organizovaní a ekonomickou a mediální mocí disponující komunisté?“ Ale co je nejhorší, porovnejte přístup novinářů k těmto akcím. Tvrdím, že právě zde leží pravá podstata našich (a nejen našich) největších těžkostí.

Za téměř apatického přihlížení k pravici se hlásících politiků a bez jejich sebemenších protestů chrlí z velké části bývalými bolševiky ovládané vysoké školy levicové aktivisty v převleku „nezávislých“ novinářů, úředníků a jiných veřejných činitelů, kteří následně pracují v týmiž strukturami (často s mezinárodním krytím) ovládaných médiích a institucích. Celé naše názorové spektrum je tímto způsobem uměle posunuto doleva. Největším problémem současné pravice je nemožnost své názory šířející prezentovat v médiích rozhodujících pro tvorbu společenského vědomí, protože ta jsou beze zbytku ovládaná nepřátelským názorovým proudem. A tak zatímco jsou i sám prezident a nejsilnější politická strana čas od času nálepkováni známkou extremismu, „nejserióznější“ deník *Mladá fronta Dnes* (jak příhodný název pro obsah) klidně publikuje články opravdového k extremismu se hlásícího anarchisty O. Sláčalka i s odkazem na jeho v ekonomických obtížích se zmítající časopis. Tomu se říká soudružská pomoc. Kupředu levá!

Na podobné bázi jako média ale fungují i další instituce mající obrovský vliv na naši existenci. Všimněme si třeba odborů, kterým by nepochybně i dnes slušelo adjektivum „rudé“. Ostatně, dá se předpokládat, že až nebudou u moci jejich ideová socialističtí souputníci, odborový bossové si opět vzpomenu na tradiční stávky a demonstrace.

Stranou nelze ponechat ani dění v kultuře. Do kin a televizí přichází mnoho zejména zahraničních filmů ze zemí, které nemají vlastní děsivou zkušenost s realitou reálného socialismu, ve kterých jsou mnohdy kladnými hrdiny různí levicové aktivisté a s pochopením jsou zde často zobrazováni i mladí komunisté. Srp a kladivo nebo portrét vraha Che Guevary zdobí trička nejedné rockové hvězdy (o rudé hvězdě ani nemluvě) a klipy s takto oděnými „stars“ se na naši mládež valí prakticky každý den. V západní Evropě mnohdy „Che“ a srp a kladivo (hlavně v Itálii a Německu) zdobí i vlajky fotbalových klubů. Porovnejme přitom, jaký povyk spustila média, když hráč římského (!) Lazia Di Canio použil po vstřelení gólu k jeho oslavě vztýčenou pravici (starý římský pozdrav). To bylo hned povyku a naši stupidní novináři jej promptně obvinili z hajlování.

Celá společnost (nejen naše, evropská ještě v daleko větší míře) je prostě prolezlá morem apatie a smířlivosti k projevům komunismu a obávám se, že tento stav nelze změnit použitím „politicky korektních“ demokratických metod. Pozůstatky nejen čtyřicetileté bolševické totality, ale i předchozí masarykovské a benešovské vstřícnosti vůči levicovým ideálům a následné sametovosti nepůjde napravit bez radikálního „pinochetovského“ řezu. Samozřejmě tím nemám na mysli žádné popravy ani mučení, ale důslednou čistku ve všech institucích, kde je možné uplatnit státní vliv, zejména však v institucích působících na formování názoru, ve školství, veřejnoprávních médiích a tiskových agenturách, v oblasti kultury, znovu se bude potřeba vrátit k některým trestněprávním kauzám a osvětlit někdejší postupy orgánů činných v trestním řízení. U všech, kdož se jakkoli zpronevěřili zásadám vyváženosti a veřejnoprávnosti, nemluvě o těch, kdož se ve svém konání striktně neřídili platnými zákony, by mělo proběhnout řízení prověřující detaily jejich pochybení následované rozhodnutím o jejich dalším setrvání na stávajících místech. Nelze již opakovat staré chyby a řídit se heslem „Nejsme jako oni“, po nějakou dobu prostě bude potřeba, aby pravice byla jako oni, to jest ideově silná, rozhodná a důsledná. Teprve po zásadním vyčištění politického kolbiště od všech elementárnímu chápání samotného základu pojmu demokracie cizorodých parazitů může být demokracii poskytnuta nová šance prokázat v praxi svou smysluplnost a užitečnost tak, aby se mohla pokusit o napravení dojmů, jaký si u nás od roku 1989 získala. Zatím bych si dovolil dojem z naší demokracie eufemicky označit jako rozpačitý, vím však, že pro mnohé, kteří byli dříve jejími náramnými příznivci, je demokracie dnes sprosté slovo. Musíme si však položit otázku: „Je někdo schopen dnes takového postupu a bude

mít k němu vůbec příležitost?”

Snazší je odpovědět na druhou část otázky. Přes veškerou snahu se totiž levicově-liberálním vládcům našich médií nepodařilo přesvědčit absolutní většinu občanů – potenciačních voličů. Stále ještě existuje značné množství těch, kteří odmítají stávající dominující model a preferují tradiční pravicové hodnoty jako zodpovědnost za sebe a své okolí, svobodu názoru a přesvědčení, čestnost a mravnost. A volby příštího roku poskytnou zřejmě poslední možnost k nápravě stávající neutěšené situace. ODS pravděpodobně může počítat s tím, že získá možnost pokusit se svou aktivní činností ovlivnit zemi.

Větším otazníkem však zůstává, zda je dnešní ODS tou silou, která je schopna postavit se důrazně na odpor levicově-liberální hegemonii a pro začátek alespoň zastavit proces reinkarnace komunismu. Musím přiznat, že se obávám, že ODS takovou stranou není. Jednak se mi jeví příliš vnitřně rozštěpená, jednak v ní velkou roli vždy hrály a patrně nadále i budou hrát různé osobní zájmy, jednak je příliš opatrná a podceňuje hloubku politického marasmu, v němž se nacházíme. Zejména mám však zato, že značné části vlivných funkcionářů ODS současný stav až tak příliš nevdá. Spíše se snaží jej využít ve svůj prospěch, ale po vítězství ve volbách se do žádných složitých personálních rošád nepohrnou. O něco změnit technologii moci, ale jít proti médiím a zákonitě i proti mocným v pozadí, kteří nepochybně vládou i v EU? To bychom chtěli od ODS příliš. Možná současným špičkám ODS neprávem nedůvěřuji, ale všechny signály od nejsilnější opoziční strany svědčí o tom, že topolánkovsko-sobotkovský tým zásadovosti zrovna neoplývá a čeká od něj cokoliv více než ekonomické reformy by bylo naivní. Přitom je navýsost jasné, že naše společnost nepotřebuje v první řadě změnit ekonomiku (tu sice také), ale především ducha!

Zároveň je logické, že prioritním terčem pro levicové ideové snajpy není ani tak ODS a její leadři, ale ty zatím marginální pravicové subjekty, které si podstatu dnešní situace uvědomují a snaží se na ni poukazovat. Na ně je pak nasazen nejtěžší kalibr – absolutní

ignorance jejich existence a zejména názorů. Podařilo-li by se ve volbách vítězné ODS alespoň minimálně zprůhlednit deportaci jednotlivých názorových proudů do mediálního ghetta (jasně zákonem určit, jaké názory tam patří a důsledně prosazovat na pravo-levé škále vyvážené dodržování tohoto zákona), byl by to přinejmenším stejný úspěch jako uzákonění rovné daně nebo reforma zdravotního pojištění.

Rozložení sil na naší politické scéně a zkušenosti se „zásadovostí“ a dodržováním předvolebních slibů ze strany ODS však neskýtá pro přesvědčeného pravičáka příliš nadějí do budoucna. Musíme si přiznat, že levice zatím zvítězila na všech frontách, přičemž se jí podařilo nastolit v politické aréně takovou situaci, že rozhoduje nejen o barvě dresů, ale může i některé ostřejší pravicové borce před zápasem diskvalifikovat. A připočteme-li k tomu, že si mohla určit i soudce a vytisknout informační brožury ke hře, jsou šance pravice na trvalejší vítězství mizivé. Jediné, co jí zbývá, je usilovat o změnu hracího řádu a rozhodčích tak, aby přinejmenším respektovali rovnost obou soupeřů.

Realita po příštích volbách mimo jiné ukáže to, zda má ODS v názorové oblasti ideál s velkým „I“ a zda je kvůli němu ochotna i podstoupit ostrý střet se zákulisní mocí. Při zevrubném listování *Modrou šancí* jsem však na žádný oddíl věnovaný této problematice nenarazil. Znamená to tedy, že si ODS stávajícího rozložení sil v ideové oblasti není vědoma nebo že prostě žádný plán nemá? V obou případech z toho vyplývá neradostné zjištění, že šance na nastolení skutečně demokratických a svobodných poměrů v naší zemi za vlády ODS budou jen o málo vyšší (přeci jenom stále malinko věřím, že ODS poučena pobytem v opozici trošinku uvolní přinejmenším situaci v oblasti kriminalizace verbálních trestných činů posuzovaných podle paragrafu o podpoře a propagaci....), než jsou dnes. A to je věru málo.

Miroslav Červenka je člen o. s. Národní myšlenka

EDIČNÍ PLÁN KNIHOVNY NÁRODNÍ MYŠLENKY!

Vydavatelství Národní myšlenka oznamuje svůj ediční plán na zbytek roku 2005 a na rok 2006. Současně žádáme naše příznivce o pomoc s financováním našich unikátních projektů.

Už za 1 000 korun bude jméno příspěvatele zmíněno ve vydané knize a zachová se tak i pro další generace; naše knihy jsou dodávány do knihoven po celé zemi. A to ještě není všechno! Můžete si vybrat, na kterou konkrétní knihu přispějete a uspišit tak výrazně datum jejího vydání. Kontaktujte nás v případě zájmu na e-mailu redakce@narmyslenka.cz či na adrese NM, PO BOX 18, Hodkovice n. M., 463 42. Dary též můžete zasílat přímo na náš účet **51-0944120237/0100**.

A co se chystá?

Francouzská krajní pravice 20. století - další sborník představí organizace, jako byly Francouzská akce, Dorgeresovo selské hnutí, samozřejmě Národní fronta a další, méně známé skupiny a organizace... Vznik, vývoj, přední osobnosti.

Ernst Jünger publicista - Tomasz Gabis představí publicistiku slavného německého spisovatele, neméně proslulého svými radikálními názory na demokracii a parlamentarismus. Čtenář se zároveň dozví mnoho nového o hnutí tzv. německé konzervativní revoluce.

Tak pravil Maurras - český čtenář dostane konečně možnost seznámit se dopodrobna s myšlenkami politického myslitele, označovaného za „Marxe pravice“, člověka, který poprvé spojil nacionalismus s pravicovým myšlením. Dozvíte se, co si myslel o nacionalismu, konzervatismu, monarchismu či katolickém náboženství.

Medioti - Mariusz M. Czarniecki vyzývá k opatrnosti vůči médiím. Mediot, to je nekritický odběratel, člověk s novinovým světovým názorem, lehce formovatelný a zneužitelný. Autor nám dává pochopit principy, na nichž vztah média - odběratel fungují.

Osobnosti pravice II - pokračování sborníku osudů a idejí významných pravicových představitelů.

Všechny knihy jsou právě teď ve stavu příprav. Nezapomeňte, i vy rozhodnete, které vyjdou dříve a které později!

Doposud vyšlo v rámci edice: **Role Národní myšlenky 1923-1939**. Marek Skřípský představuje historii skupiny kolem stejnojmenného časopisu, působící za první republiky v rámci národní demokracie. Cena 29 Kč. **Osobnosti pravice**. Soubor prací různých autorů představuje jedenáct známých osobností, které v uplynulých dobách určovaly charakter pravicových ideologií. Cena 29 Kč.

Mimo edici: **Návrat k domovu**. Vlastimil Podracký představuje teze angažovaného konzervatismu přehlednou a čtivou formou. Zvýhodněná cena 79 Kč. **CD 8 let Národní myšlenky** nabízí všechna čísla naší revue z let 1994-2001 v elektronické podobě. Cena 99 Kč. **MC Den s Národní myšlenkou** přináší přednášky na různá témata. Cena 59 Kč.

Koupí přispějete k vydání dalších knih!